

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164425904/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

Karen så ned på pengene: Hvad er der? spurgte hun dumt og måbende.

Han skød alle pengene over til hende: Vil du ha dem?

Hun svarede ikke, hun rykkede baglæns ind i krogen; hun mindede ham i dette øjeblik om en anden kvinde, han havde trængt afmægtig ind i en krog, en, der dog var mange gange stærkere end Karen.

Vil du ikke ha dem? gentog han leende; — pengene er sgu gode nok; de kommer lige fra lommen på Hans og Kristian og Jens.

Hun bevægede munden, men svarede ikke. Han vendte ryggen til hende, for at hun skulde slippe fra ham, hun gik til vinduet og så ud, det var også det eneste sted, man kunde holde ud at se hen, når man vilde undgå synet af pengene, af spejlet eller af hinanden.

Henrik tog en arbejdsstrøje på og gik ud. Han var ikke fuld, men glad: Ha, ha, ha, han lo, da han gik over gården; fra i dag begyndte der altså et nyt liv, og det skulde man være glad ved.

Han tog en greb og gav sig til at smide møg ud af hestestalden. Arbejdet gik rask, Henrik var stærk og havde et godt gammelt tag i tingene. Snart lå der en stor bunke uden for stalddøren, med strået strittende frem mellem hestepærerne. Henrik så på det og kom igen til at le: Nå, noget har jeg jo drukket, sae han fornuftigt til sig selv, mens han tørrede sveden af sin pande; det er det, der gør, at dyngen minder mig om de penge, jeg lige har vundet.

Hvad ler du ad? spurte Karen, der kom forbi på vej ud i haven.

Henrik tog sig i det: Å, jeg ler egentlig ikke. — Han tænkte, at den latter skulde hun helst ikke ha hørt.